

Tilkinin Sihirli Defteri

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Sihirli Defteri

Ebru Mina TOMURCUK

Tilki Finn, ormanın kenarındaki bir söğüt ağacının altında, sıcacık bir inde yaşıyordu. Tüyleri sonbahar yaprakları kadar parlaktı ve boynunda solmuş mavi bir boyunbağı dalgalanıyordu. Her yere yıpranmış deri bir çantasını taşırdı. İçinde, sırtına kısa bir kurşun kalem sıkıştırılmış bir defter vardı. Finn çizmeyi çok severdi ama bu defterin sihirli olduğunu hiç bilmiyordu.

Bir sabah Finn defteri bir yaprak yığınının altında buldu. Yumuşak deri kaplı, yaşlı görünüyordu ve sayfaları yağmur kokuyordu. Bir kelebek çizdiğinde, kelebek sayfadan uçup gitti! Ama yalnızca geceleri canlanıyor ve ininin içinde uçuşuyordu. Finn şaşkınlıkla nefesini tuttu. Ay doğduğunda çizimleri gerçek oluyordu! En iyi arkadaşı Tavşan Pip'e göstermek için sabırsızlanıyordu.

Pip, uzun kulaklı, kum rengi kahverengi bir tavşandı ve iki cepli kırmızı bir yelek giyerdi. Finn ona sihirli defterden bahsedince sevinçle zıpladı. "Büyük bir şey çiz!" dedi Pip. "Bir kale çiz!" Ama yuvarlak gözlüklü ve yosun yeşili atkılı Baykuş Willow onları duydu. "Dikkatli ol," dedi yumuşak bir sesle. "Sihirli çizimler sorumluluk ister." Finn başını salladı ama kuyruğu yaramazlıkla sallanıyordu.

O akşam Finn ateşin yanına oturdu ve defterini açtı. "Sırf eğlence olsun diye," diye fısıldadı, "uçan bir çaydanlık çizeceğim." Mavi çiçekli, kıvrık emzikli yuvarlak bir porselen çaydanlık çizdi ve ortasına pelerin gibi bağlanmış kareli bir çay havlusu ekledi. Ona iki küçük boyalı göz ve kısa bacaklar verdi. "İşte!" dedi. "Artık uçabilir!" Defteri kapattı ve uyudu.

Gece yarısı çaydanlık canlandı! Kapağından buhar püskürttü ve çay havlusu pelerinini cıvrptı. Bir ıslık çalarak inden çıkıp yıldızlı gökyüzüne uçtu. Ağaç tepelerinin üzerinden vınlıyarak geçti ve her yere çay yaprakları saçtı. Sincabın yuvasına dalış yaptı, uyuyan yarasaları korkuttu ve porsuğun çamaşır ipine dolandı. Orman allak bullak oldu!

Ertesi sabah Finn ormanın her yerinde çamurlu çaydanlık izleri buldu. Pip zıplayarak yanına geldi, burnu seğiriyordu. "Senin çaydanlığın ortalığı karıştırıyor!" dedi. "Bayan Kirpi'nin saksılarını devirdi ve tavşanların yuvasını sırlıslıklam etti!" Finn'in kulakları sarktı. Çok kötü hissetti. "Bunun olmasını istememiştim," dedi. "Ama onu ben çizdim, bu yüzden düzeltmeliyim." Willow aşağı uçtu. "Sana yardım edeceğiz," dedi.

Willow bir dala tünedi ve gözlüğünü düzeltti. "Çaydanlık alacakaranlıkta en hızlı uçar," dedi. "Dikkatlice plan yapmalıyız." Pip'in kulakları dikildi. "Onu nehre doğru uçarken gördüm!" dedi. "Su sıçratmayı seviyor!" Finn defterini açtı. "Yardımcı olacak bir şey çizebilirim," dedi. "Ama bu sefer önce düşüneneğim." Sarmaşıklardan uzun bir ağ çizdi. "Bu, ona zarar vermeden yakalamamıza yardım edecek."

O öğleden sonra üç arkadaş nehir kenarına bir tuzak kurdular. Bir çalının arkasına saklanıp beklediler. Kısa süre sonra çaydanlık neşeli bir melodi ıslık çalarak ortaya çıktı. Suyu sıçramak için aşağı süzüldü. Pip dışarı fırladı ve kırmızı yeleşini bayrak gibi salladı. "Buraya!" diye bağırdı. Çaydanlık şaşkınlıkla döndü. Finn sarmaşık ağını attı ama çaydanlık yana kaçıp buharla kıkırdayarak uçup gitti.

Çaydanlık köye doğru vınladı. Açık bir pencereden içeri girip bir fırına daldı. Bir un çuvalını devirdi ve havayı beyaz toz kapladı. Fırıncı, "Kışt! Kışt!" diye bağırdı ama çaydanlık bir karıştırma kabına çay döktü. Finn ve Pip peşinden koştu, un bulutunda öksürerek. "Daha akıllı olmalıyız!" dedi Finn. "Koşarak yakalamak için çok hızlı."

Willow yukarıdan uçtu ve çaydanlığın yolunu izledi. "Gün batımında hep nehre döner," dedi. "Parlak suyu seviyor." Finn'in aklına bir fikir geldi. "Pip, sen hızlısın," dedi. "Onu yaşlı meşe ağacına çekebilir misin?" Pip başını salladı. "Zıplayıp yeleğimi sallarım. Beni takip eder!" Finn küçük bir çingirak çizdi. "Bu çingirak yumuşakça çalıp onu sakinleştirecek," dedi. "Sonra onu nazikçe yakalayabiliriz."

Gün batımında Pip nehir kıyısına zıpladı ve kırmızı yeleğini salladı. Çaydanlık dalgalanan kumaşı görünce merakla ona doğru uçtu. Pip onu yaşlı meşe ağacına götürdü, Finn orada ağla bekliyordu. Willow yukarıdan uçarak onlara yol gösterdi. Çaydanlık dalış yapıp döndü ama Pip sallamaya devam etti. "Bu tarafa!" diye seslendi. Çaydanlık, boyalı gözleri heyecanla açılmış halde onu takip etti.

Çaydanlık meşenin altından geçerken Finn küçük çingırağı çaldı. Ding! Ding! Yumuşak ses çaydanlığı yavaşlattı. Havada asılı kalıp dinledi. Finn sarmaşık ağını nazıkçe attı. Çaydanlık kıpırdandı ama çingırağın tınısı onu sakinleştirdi. "Yakaladım!" dedi Finn yumuşakça. Ağı dikkatle tuttu. "Seni düşünmeden çizdiğim için özür dilerim," dedi çaydanlığa. "Artık sana ben bakacağım." Çaydanlık küçük, dostça bir buhar bulutu püskürttü.

Finn aydanlıęı aęın iinde eve taşıdı. Pip yanında zıpladı, Willow yukarıdan utı. "İyi iş ıkardın," dedi Willow. "Sihirli izimlerin gerek olduęunu ve gerek şeylerin ilgi istedięini öęrendin." Finn başını salladı. "Bundan sonra yalnızca iyi ve faydalı şeyler izeceęim," dedi. aydanlıęın üzerinde uyuması iin yumuşak bir battaniye ve yalnız kalmasın diye küçük bir ay fincanı arkadaş izdi.

Çaydanlık orman ailesinin bir parçası oldu. Emziğiyle çiçekleri sulamaya yardım etti ve piknikler için sıcak çay demledi. Finn defterini güvende tuttu ve çizmeden önce hep düşündü. Willow'a yeni bir gözlük ve Pip'e cepleri havuç dolu bir yelek çizdi. "Çizimlerin ormanımızı güzelleştiriyor," dedi Pip. Finn gülümsedi. "Çünkü artık sorumluluk sahibiyim," dedi.

O günden sonra Finn yalnızca iyi ve faydalı şeyler çizdi: derenin üzerine bir köprü, karanlık geceler için bir fener ve yavru kuşlar için yumuşak bir yuva. Çaydanlık ormanın içinde mutlulukla uçtu ama hep gün batımında eve döndü. Willow gururla izledi. "Yaratıcılık bir armağandır," dedi, "ama sorumluluk onu gerçekten sihirli kılar." Finn başını salladı, mavi boyunbağı esintiyile dalgalanıyordu.

Böylece sihirli defterli tilki değerli bir ders öğrendi. Çizimleri dünyayı değiştirebiliyordu, bu yüzden onları akıllıca kullandı. Pip ve Willow en iyi arkadaşları olarak kaldı ve çaydanlık sıcak bir fincan çay için hep oradaydı. Her gece Finn defterini mutlu bir iç çekişle kapatır, yarın yine iyi ve faydalı bir şey çizeceğini bilirdi. Orman huzurluydu ve Finn'in kalbi sevinçle doluydu.